

Պարույր Սևակ

Խարավ

Նույնիսկ ե՛ս էլ գիտեմ ճառել
Ու խրատել գիտեմ, անշո՛ւշտ:
Սակայն պատիվ ու փառք նրա՛ն,
Ով կարող է հոգի վառել,
Հուրհրատել մեկ վայրկյանում
Երկու անսուտ գոյականով
Եվ անխարդախ բայով երկու:
Չույզ թվերը ե՛ս էլ գիտեմ:
Բայց փառք նրա՛նց,
Ովքեր տիրում են կենտերին,
Տիրում այնպե՛ս,
Որ հեշտությամբ բաժանում են գույգի վրա
Ու քանորդում գույգ ստանում
Առանց մի կենտ մնացորդի:
Մկանն ի՛նչ է. բոլո՛րն ունեն:
Փառք շղերի՛ն,
Որ լարվում են թեթև քամուց,
Օվկիանոսի և երկնքի առևտրից,
Կանանց երբեք չկրկնվող ուղեծրից.
Մինչև անգամ քաղաքային բառարանից՝
Ա՛յն լվացքից,

Որ չի փոփում այբուբենի կարգ ու սարքով.
Հետք չթողնող ա՛յն այրվածքից,
Որ կոչվում է հիշողություն.
Ա՛յն ասեղի կաղ քայլվածքից,
Որ մաքրությանն է շուրալում հոգին մարդու՝
Անվանելով իրեն գրիչ,
Մաքրությունը՝ թուղթ սպիտակ:
Գրելն ի՛նչ է. ե՛ս էլ գիտեմ:
Փառք ու հարգանք ստեղծողի՛ն,
Որ գալիս է և ազատում
Մեզ... մեզանից,
Մեզ... մեզանից հատում-զատում,
Ապա բերում կրկին գողում,
Մեզ միացնում նախ... մեզ, հետո... Անհայտի հետ:
Բոլո՛րն այժմ կարդալ գիտեն,
Ուրենըն փառք... կարդացածը հասկացողի՛ն...

27.VII.1963թ.

Երևան